

## Malé ohlédnutí na začátku roku 2021

Při odbíjení půlnoci odcházejícího roku 2020 zazněla naše krásná hymna, při které se mi nahrnuly slzy do očí. Jak velmi ráda mám svou zemi, ve které jsem se narodila, oplývající malebností přírodních krás, pestrostí krajů a dříve i otevřeností srdce. Začaly se mi řinout slzy z očí a tiše jsem si zazpívala ještě poslední sloky, které již veřejnost nezná a, kterými vyjádřili naši předkové dík TOMU, který nám ji propůjčil k vývoji ducha.

Naši předkové ještě před několika desítkami let těmito slovy vyjadřovali svoji lásku ke své rodné zemi, kterou nám Prozřetelnost propůjčila. Dle určení Johany je láska k vlasti vlastností Bohu milou, kterou zákony stvoření podporují a žehnají jí. Jako bychom na to zapomněli. Dnešní slova jedné z písní mladého souboru dokonce mají refrén: „**Jestli je na zemi Bůh...**“ (na zemi jistě není, ale to jsou slova pochybnosti o Jeho existenci)

Ve slokách naší hymny se hovoří o zemi české. Na tomto území nejsou pouze Čechové, patří tam také Moravané a Slováci. Jsme SLOVANÉ. A ti měli více „srdce na pravém místě“ než západní germánské kmeny. Němci byli povoláním národem, podobně jako Židé. Jak to dopadlo, víme. Světlo přichází z východu, kde je národ sice řádu a pořádku bližší, ale ne cítěním, které je rozhodující.

Vědci by samozřejmě namítli, že se národy stěhovaly a neodpovídá to pravdě. President Masaryk ale podvědomě tušil a vycítil, kdo ke komu patří. Byli jsme „čechoslováci“. Dodnes je po létech společného soužití mnoho manželství smíšených a rozdíl v povahových vlastnostech národů nepůsobí disharmonicky. Morava dříve nebyla zahrnuta k území Čech, ale to už je jiná kapitola. Je-li celek i z více národů harmonický, opravňuje ho to k větším pravomocem celosvětovým, přinejmenším evropským.

Važme si naší země, kterou nám Bůh propůjčil k vývoji a snažme se plnit Jeho vůli, aby bylo „jako v nebi, tak i na zemi“ jak se v Otčenáši modlíme. Jak jsme se ale od tohoto chtění vzdálili! Je to Jeho Láska, největší síla, která udržuje celý vesmír. Kdyby Jí nebylo, vše by zaniklo. Nezapomínejme i v těchto bezútěšných a zdánlivě neúčinných dnech na Jeho Lásku, která našeho ducha občerství a posílí. Budiž JEMU dík a sláva!

Nyní ještě něco k naší krásné hymně. Slova poslední sloky hymny rozechvívají nitro a zaplavují duši díkem za tuto zemi i život na ní. Buďme opět hrdí, že zde smíme prožívat dobré i zlé. Musíme se **naučit prožívat důvěru** ve Stvořitele a Jeho pomoc, ale nesmíme usnout duchem. Je sice psáno ... „**Dovede-li člověk pln důvěry vzhlížeti k Bohu, nestane se mu nic zlého!**“ (tam je ale podmínka). Musí se snažit plnit zákony Jeho vůle, namáhat se, protože už bojuje jen o svůj vlastní život ve věčnosti. Celé lidstvo (na zemi) jako takové již asi nemá šanci, jak lze vidět v celém světovém dění, poměříme-li je zákony Světla.

Další sloky hymny, jak je většina z nás asi nezná:

( František Škroup a Josef Kajetán Tyl)

Kde domov můj, kde domov můj?  
V kraji znáš-li, Bohu milém  
duše útlé v těle čilém,  
mysl jasnou, vznik a zdar  
a tu sílu, vzdoru zmar.  
To jest Čechů slavné plémě  
(: mezi Čechy domov můj, mezi Čechy domov můj:)

Kde domov můj, kde domov můj?  
V zemi, kde náš Kníže svatý  
vírou v Krista v duši vzňatý,  
krev svou v oběť za vlast lil  
český národ vykoupil.

V zemi slavné, otcům drahé  
(: v české zemi domov můj, v české zemi domov můj:)

Kde domov můj, kde domov můj?

Bože, velký Hospodine,  
ruka Tvoje světům kyne,

**Tebe vzývá národ můj,  
věčný Bože, při něm stůj.**

**Světovládny Hospodine**

**(: chraň vždy český domov můj, chraň vždy český domov můj:)**

Mladým, rozumem nadměrně ovládaným lidem, se nelze divit, že o jsoucnosti nejvyšší Síly, největšího zdroje Světla celého vesmíru, pochybují. Toho, co naši předkové cítili, toho už v dnešní době nejsme schopni. Cítění lze docílit pouze srdcem, ne rozumem a technikou.

Bůh je nám organizacemi předváděn jako ochotný služebník, který vše odpouští, a na kterého můžeme uvalit všechnu vinu, stav světa a všechna provinění, kterých se denně dopouštíme. Často slyšíme větu: „*Kdyby byl Bůh, tak by se na to nemohl dívat!*“ Svoboda pro mnohé znamená vulgaritu, pomluvu, nestydatost a vše, co bylo ještě před několika léty na veřejnosti nezveřejnitelné, se nyní přijímá jako samozřejmost. Všechna ošklivost se ve jménu svobody dostává na světlo.

Máme **svobodu rozhodování**, které si tak ceníme v dnešní době. Následkům jsme však podrobeni. Bůh do stvoření, do vesmíru, zakotvil dokonalé zákony, které, když porušíme, utrpíme škodu. Budeme-li jich dbát, budeme šťastni na zemi i po svém odchodu ze země na jiných světlejších úrovních. Neviníme tedy Stvořitele z něčeho, co si působíme sami.

Prosíme ho za mnohé věci, které chceme my, lidé, aby byly podle **naší** vůle. Po JEHO vůli se neptáme. *Toho a toho požehnej, omilostni, učiň blahoslaveným*; sami jsme určili svaté, přesto, že se modlíme a zpíváme „**Ty jediný jsi svatý...**“

To činíme my, tolik jsme troufalí, že si neuvědomujeme velikost JEHO díla, vesmíru a tím i **JEHO** a jeho zákonů. *Vždyť pro nás obětoval dokonce svého Syna! Toho, kterého jsme zavraždili! TY to všechno učiň, o to Tě přece prosíme! My, lidé, jenom prosíme a žebráme, ale neslibujeme, že to budeme činit my! TY jsi přece nekonečně milostivý! TY se o to přičiň!* Tak to zaznívá ve většině modliteb všech církevních organizací.

My, nepatrní červíčkové na maličké planetě v nekonečném (pro nás) vesmíru, chceme určovat, koho má Bůh učinit blahoslaveným, svatým, omilostněným a p.

Dokonalost **STVOŘITELE** spočívá ve **vesmírných zákonech**, které jsou dokonalé, a proto **neměnné**. Jeho vůle je **neměnná**, a nebude se řídit naším prošením a škemráním, ani způsoby našeho uctívání, ve kterém převládá jen všednost a zvyk, většinou prázdná, opakující se slova, jen velmi zřídka naplněná citem. Jsme jen nepatrnou částí v Jeho díle, **ON nás nepotřebuje**. Jsme Jeho stvoření, jen skrze Něho můžeme existovat a šťastně žít, budeme-li se řídit podle Jeho vůle. Známe ji? Ptáme se po ní? Nebo svoji vůli vkládáme do slov, která potom prezentujeme jako Jeho vůli?

Kde jsme se ocitli, na jaké úrovni, jak ubozí se musíme jevit těm, kteří byli kdysi našimi předky, jak jsme poklesli v morálce a jak stejným způsobem vedeme naše budoucí pokolení! Jak to musí skončit?

Proto si vážme země, kterou nám Bůh propůjčil k vývoji.

Nechci končit katastrofickými scénáři. Jen jsem porovnávala dobu našich buditelů s dnešní, a obrázek ať si udělá každý sám.

Jestliže v duchu prožijete milostiplná slova posledních dvou slok naší krásné hymny, potěší mne to a jistě přispěje k dobru, které ještě v naší zemi zbývá.